

GÉCZI MARNO JÁNOS

Hallgasson

*Jöjjön, megmutatom. Hallgasson.
Hallgassa, ahogy kézen fogva jár
a képe és a hangom, mely kásás
anyagával fel-feltolul a felső
regiszterekbe, ez azonban a kéz-
fogásra csak még nyomósabb alkalom.
S ha mégsem hisz nekem, hallgasson
a szívére: elvégre ott vagyunk,
az ország legrangosabb szívkörházában,
vagy más szóval szanatóriumában.*

*Ahol szanalják a magaféle
eseteket, az elesetteket,
akik a tudománnyal még csak-csak, ám
a testükkel nem képesek lépést
tartani, egy sima síkot, hogy ne
mondjam, egy síkságot meredeknek
néznek, a szívük majd' kiugrik a
gödréből, amint nekivágnak, silány
népség, maga az egyetlen kivétel,
és mit gondol, miért? Mert maga nem vág
bele a szavamba, akkor sem, ha jól
tudja, hogy tudom, hülyeségeket
beszélék. Sétálhatunk akár kézen-
fogva, mint a bokrok, a kút körül
nagy sugárban a parkban körbe-körbe,
mielőtt visszatér ebédellni a
házba ebédidőben. – Meglepte, hogy
az 'l'-t nyomatékosítottam? Míg a
'sétálhatunk'-ban alig érződik
a 'sollen'? Hát igen, talán mélyebb
a szakadék az objektív észjárás
és a szubjektív észjárás között, mint
ahogy azt elménk felfogni képes.
De induljon, ebédidőre jár, és
magának muszáj rendes táplálékkal
is megtömnie azt a beteg fejét.*

*És akkor most ereszkedjünk lejjebb
kicsit, ide a lassú partra. Az ebédje
részletei nem érdekelnek, maga
dolga emészteni őket, főleg*

*abogy látom, nincs ki mind a négy plusz négy
foga. Túlállalja magát kicsit így
a gyomra, meg a belei, jól mondom,*

*vagy maga másképp gondolja? Látja?
Mintha egy szinten, egy síkot alkotnánk
a víz színével s egyben fonákjával,
a visszájával is, ezzel kívántam
meglepni magát, ismerkedjenek meg
egymással, a kép romantikusnak
hat elsőre, engem azonban épp*

*a benne rejlő komplex realizmus
ejt rabul ebből a szögből nézve,
ami persze ennek a semmicske
szirtnek köszönhető. Mutassa csak
a mutatóujját! Nos, mit lát, mire
mutat most vele? Úgy van, egy füge-
fára történetesen, a hűség
és a ragaszkodás fájára, amely*

*híresen el lett átkozva egyszer.
Hogyne szeretne hát bele az ember!
Próbálja ki, milyen ragacsos lesz
tőle a keze! Nem, barátom,
szó sincs róla, hogy ez a Vörös-tenger
lenne, még ha a naplemente annak
festeré is le ebből a nézetből.
Ez az úgynevezett magyar tenger
mindössze, minél apróbb betűkből
kiszedve, de hangyaszorgalommal
ecsetelve mindazt, amit az elménk
észlel ugyan, ám érteni nem ért
az egészből semmit. Magyar tenger!*

*S magát a magyar tengeri betegség
tartaná itt a szívkorházban két
vagy három hétig? Nem érdekelnek
a válaszai, magánügyeivel
nem óhajtom destruálni norvég
realizmusomat, mindamellett
örülök, hogy jobb színben látom most
a napszálltával, mint a déli verő-
fényben, mikor zavartam ebédelni.*

*Zavartan fogalmaztam, istenem,
a gyermekkor tör fel ilyenkor, édes
nyelvelleink, bujdatok elő,
bárhol bujdokoltok, érzem nehéz
kezetek súlyát is a vállamon,
amikor a nyelvem elakadozik;
kézfejemen a kövér pióca-
erek... – vegye úgy, bassza ég, hogy mind
ilyen-amolyan tóból (vs. tócsából)
merítettünk: ez ütközik ki asztán
rajtunk, mikor már baszhatjuk csalinkként
magunkat, akárba piócát, legyet.*

*És ha már ég, égő égbolt, idővel
társul hozzá a naplemente is,
piócsínű legyen, vagy sárga és görög;
a lejtőn bujdató, az emelkedő
tövében egy bábész alak, kapzsin fel-
nyúl a légbe, lélegzet után kapkod,
villamoskapaszzkodó az elméjében.
És akkor fellöki majdnem a leszálló
tömeg, a nap a sötétbe bukik alá,
viszi mézgas bokrát, a gyümölcsbédet,
az elnyelt nyelvet, rút hullámok kelnek
a nyelvcsőben és lejjebb, emésztő
gondolatok egy emésztetlen korban,
mint pondrók a teremtő vadbúsban.*

Mert kell

*Mert kell néha az a gyerek,
ki úgy keltette magát sokszor,
hogy sokszor senkinek sem kellett,
mint egy jókora comb, melyet
a vörös parázson túlsütöttek
azok a vad tökkelütöttek.*

*Combja, mint a bükkfa törzse,
sima, és simogat, ha engeded.
És már szíjas valamelyest,
nincs rajta folt, a vak is látja,
csupán ha szélre esik, olyankor*

*vibrálni, s ha feszült vagy, szikrázni kezd;
mint akit vad papok kifüstölnek.
(Früstökölésre készülődnek?)
Ám amint visszakapod a fejed,
ellenkezőleg, gégecsövet sejtet*

*a temérdek szelvény, s a lyuk, amely
nem látszik, de talán igen, a foltja,
hernyó is lehet, majd még megfojtja,
bisz a hernyó hasonlít a kígyóra,
csak annál szőrösebb – egy rühes kutya.
S a bőre rózsaszín, akár a torka.*

Ők azok

*Úgy van, űk. Az ágaskodó, mindig
lábujjhegyen járók, hogy lenyúlják,
ami téged illetve meg, részletek
a szomszédokból, mert kétség nem fér
hozzá, hogy nyúlánkak is, a pingvinekhez,
jobban mondva, a pigmeusokhoz
képest, gúlában állnak, mint a piro...
a piramisok, és nem restek rész...
részleteibe hatolni egész hegy-
vidékeknek, s letelepülni, ahol
forgathatják tovább a szomszédokat.
(A pirotechnika kezdetleges.)
S akkor bekopognak hozzád és friss
fánkkal kínálnak. Tréfásak. Azt mondják,
„Megkínálhatjuk a fánkból?” (A nyúlánk
közben átleskel a vállad fölött,
mi bújhat meg nálad odabent?) Majd
köszönettel visszaadják létrádat,
melyet a kocsidról leemeltek.*

NAGY KATA

Rontáslevétel

*Nézz szembe az éggel.
A parti házba lépünk, amiről hiányzik a földém.*

*A Hold a horizonton már csak egy ígéret,
de szürke ingedre most telepszik egy sáska,*